

JIŘÍ PAVELEK

POSLEDNÍ STÍN

DÍL 6.

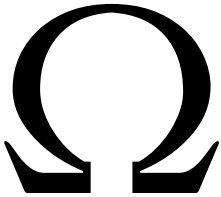
OMEGA

Poslední stín

Díl 6.

Omega

Jiří Pavelek



PROLOG

První splátky

Zkosené sluneční paprsky našeptávají přikrádající se blízký západ slunce. Již brzy všechno zahalí plášť temnoty. Podmanivý hvězdný svit zvýrazní modernímu světu odkázané dědictví.

Žasnou pozorovatelovi oči po letech prožitých na téhle planetě. Byla první, navzdory své zdánlivé bezvýznamnosti. Prošla si ozdravným procesem. Vědecká obec potřebovala testovací exemplář. Praxí vyladit novodobý teraformační postup. Maličká a neobydlená Sera byla ideálním adeptem.

Vědecké loďstvo do klíčových míst instalovalo prototypy hypermoderních stanic. Pečlivě řízený program začal s úpravou atmosféry, posilováním magnetického pole, včetně pozvolného zúrodňování terénu a nespočtů dalších sekundárních procesů. Postup si vyžádal několik dlouholetých fází, než přešel pro lidstvo do přijatelného prostředí.

Slibné výsledky přinesly naději garény zdevastovaným planetám. Spustily dosud nevídaný projekt. Planetární obnovu zahrnující celý sektor. Nezbytný krok zahlazující příšerné jizvy minulé války.

Tady se zrodila naděje. Nakažlivá očisťující cesta uzdravující světy zhyzděné tragédiemi.

Zapomínáme děkovat za zdánlivě samozřejmé výdobytky. Například: atmosférická vrstva stínící vesmírnou radiaci. Vyvážené složení vzduchu. Absence garénských spor. Přijatelná gravitace. Příznivé teploty. Nic z toho nebylo zadarmo. Za vše jsme platili astronomickou cenu. Jenže eskamontér život si vždycky najde cestu.

Vědecký pokrok v planetárním inženýrství umožnil nepředstavitelné zázraky. Dal nám nástroje, jak znovu kolonizovat zdevastované planety. Nejen ty. Pootevřely lidstvu dveře sektoru Selis, možná i celé galaxie, nebo galaxií?

Pozemským uprchlíkům daroval více než sedm centrálních planet. Začala druhá etapa lidské kolonizace. Odvážní průkopníci osídlují různorodé světy…

Čerstvá slza prozrazuje dojetí. Byli jsme krůček od vyhlazení. Doslova vymírajícím druhem. Garény rozpáranou mršinou. Jak je možný dnešní svět? Kdo zabránil hrobaři zakopat hrob? Který vizionář nás pozvedl z hrobu?

Všechno díky tobě!

Oči spočinou na třiceti metrové soše. Zvěčněný Ronald Wright natahuje ruku ke hvězdám s pohledem upřeným do nekonečné prázdnoty. Jako kdyby viděl za horizont. Z jeho prstů odlétají kolonizační lodě vstříc zárodkům budoucích světů.

„Proklatý naivní kluku, nikdy jsi v nás nepřestal věřit. Neplakals, nefňukal, poraženecky nezalezl do hrobu. Chápeš vůbec, cos dokázal? Uvědomuješ si pravý rozsah svých keců a činů? Ne! Jak bys mohl, bereš je za samozřejmé.

Když jsme po válce hledali ryzího hrdinu, ty jsi odešel stranou. Přátelé jako já za tvými zády budovali tvůj epos. Hlasitě protestuješ. Nechceš sochu, ani děkování, či písně, pověsti, příběhy...

Nežádáš nic z toho, co dostáváš. Jde ti o jediné. Toužíš pomáhat ostatním. S námi vytvářet zázraky…“

Utře slzu. „Příteli, do teď netuším, který tvůj odkaz je významnější. Válečný, nebo poválečný?“ pokrčí rameny. „Tvá matka stvořila zázrak. Zřejmě podvědomě tušila, jak moc ho potřebujeme. Nikdy ti nedokážeme dostatečně poděkovat. Doopravdy nikdy!

Každá doba potřebuje snílky, vizionáře. Impérium důkladně vyhladilo nebo umlčelo zasněné osobnosti. Naštěstí přežil jediný s odhodláním změnit svět. Sakra, zase předbíhám. Možná je to tím, jak mi moc chybíš…“

Procházku po areálu tráví vzpomínáním. Sleduje vystavené artefakty, které se nevešly do muzejních hal rozdělených podle tématu, obsadily venku svá výsostná místa. Širokou cestu napříč venkovním areálem lemují vyvýšené podstavce. Pyšně vystavují válečnou techniku z roku pět set deset, až pět set dvacet. Mezi exponáty najdeme pestré variace vznášedel. Včetně těžce obrněných náhrad obávaných tanků. Různé modely pěchotních transportérů, polních dílen, přenosných nemocnic.

Bunkrů, laserového dělostřelectva, zastaralých raketových chrličů, ale i exotičtější prostředky. Třeba stíhače. Jedna řada provází diváky rodinou stíhačů. Zajímavé je sledování, jak se měnily podle válečných potřeb. Původní stroje, určené na duely proti svým protějškům,

zvolna přechází k ryze protigarénským verzím. Nezbytný krok, který postihl celý válečný průmysl.

Zase předbíháme…

Procházku ukončuje západ slunce. Spínají venkovní zdroje světla. Brání noci pohltit dominantní výspu. Stojí uprostřed menšího města. Obydlení vzniklo jako dočasné ubytování pro stavitele muzea. Až později získalo trvalé obyvatelstvo. Vesměs historiky, či unavené veterány. Například Jacob Hook sem přišel dožít zasloužený důchod. Popravdě, splnil slib, který dal bláznivému klukovi.

Sem ústí všechny cesty. Symbolické zakončení letité kariéry. Místo, kde dožívají hrdinové staré doby a vyklízí pole novým hrdinům. Jako Ronald, i Jacob toužil po klidném stáří. Vždyť jeho tělo není nejmladší.

Pohledem zhodnotí stářím svraštěnou kůži na rukou. Poseté sporadickými stařeckými skvrnami. Pozvolna žloutnou udržované nehty.

I svaly ochably. Zapomíná dřív bystrá mysl. Život zasvětil plavbou mezi hvězdami. Nyní jako zasloužený veterán zakotvil v přístavu. Přijal nový dům. Civilní šat nahradil námořní uniformu. Starosti o zahrádku vystřídaly myšlenky upnuté do nevýslovných dálek neprozkoumaného vesmíru.

Měl štěstí, nebo spíš smůlu? Nezemřel mlád. Díky primským vylepšením a pokročilé genetické manipulaci ošálil smrt. Zdolal dřív těžko překonatelnou hranici magických sto let.

Táhne mu ke sto třicítce. Možná by ještě mohl oddálit nevyhnutelné, ale jistý hlásek mu říká: zasloužíš si poklidný život bez

starostí. Nepřeháněj to, svého jsi dosáhl. Věnuj svou energii učení mladších generací. Věčně neoblbuj přírodu. Nech ji udělat, co je přirozené. Nekonečný život není pro každého.

Poslechl, protože Ronald naplnil své sny. Proč odmítnout jeho nabídku? Stali jsme se sousedy. Jenže ne na dlouho…

Pípání datapanelu přeruší jeho rozjímání, končí přestávka. Posluchači žádají další epizodu z Ronaldova života. Příběh zahalený tajemstvím…

Spěšným krokem vejde do muzejního sálu. Pojme pár stovek posluchačů. Dnešní skupinka není největší. Akorát zaplní volný prostor. Se zájmem sledují jeho procházku ústřední uličkou.

Jacoba probodávají dychtivé oči. S čím přijde tentokrát? Starší posluchači vědí, ale co ti mladí? Třeba dospívající puberťáci? Někteří školáci dostali za úkol napsat slohovou práci o Ronaldovi. Letmým okem poměří vysokoškolské studenty, budoucí historiky, nebo jen historií upoutané občany?

Výběr překypuje pestrostí. Sdílejí jednotné pocity: No ták, mluv! Vyplní přání.

„Upřímně, jsem vás chtěl překvapit. Už roky sem zvu Ronalda Wrighta. Ač dělám maximum, nikdy nepřišel," detailně prohlédne publikum, „škoda, zřejmě dnešek nebude výjimkou." Smutným povzdechem častuje osazenstvo.

„Plánujeme otevřít část života, která není plně zmapovaná. Vlastně, po odchodu z Manticory a probdělé osudné noci zmizel z mého života. Zradil naše přátelství. Nechal mě samotného uprostřed nezodpovězených otázek. Kam šel? Co dělal? Proč zpřetrhal naše

pouto? Chtěl být sám, čelit svým démonům. Jakým? Přece světa, který navždy změnil."

Zavrtí hlavou. „Já jsem možná selhal. Třeba potřeboval někoho, kdo ho chytí pod krkem, vyfackuje a vtluče mu do hlavy, že za to nemůže. Promiň příteli, nebyl jsem tím, čím jsi mě potřeboval. Ale asi to není ničí vina. Těžko říct. Odešel neznámo kam, i se svým domnělým proviněním. Až po dlouhých měsících mlčení civilizace zjistila, co dělal.

Jste připraveni odhalit závoj tajemství? Vidět našeho hrdinu z trochu jiné perspektivy? Poznat éru sebeobviňování, urputné touhy napravit chyby, odhodlání stát se tím, čím má být? Zoufalého hledání odpuštění, trýznivého zmatení a následného poučení?

Chcete vědět víc? Ano? Máte pohodlí? Protože začínáme odkrývat magické mýtické slovo: Omega…"

Klepání hůlky utlumí místní osvětlení. Vypravěčův hlas převezme kontrolu a ponořuje posluchače do minulosti, či snad současnosti? Záleží, z jakého úhlu sledujete dějiny.

Oddíl I.

Pasažér

Umístění: Mezihvězdný prostor – dvacet jedna hodin od soustavy Terra Prime

Upřesnění: Torpédoborec 666. flotily číslo: 6 149 jménem PHN Oktanus

Rozkazy: Okamžitý transport inicializován nejvyšším admirálem Samuelem Frostem

Oktanus nepatří mezi nejsilnější, nebo nejbytelnější plavidla. Slabší výzbroj bohatě nahrazuje nevídaná rychlost, bravurní manévrovatelnost, včetně skvělého senzorového pokrytí i nenápadnosti.

Podobně jako PHN Odyssey byl stvořen pro plnění hlídkových, či kurýrních úkolů.

Na torpédoborci nečekejte plnohodnotný můstek. Vyšší důstojníci se musí spokojit se stísněným velitelským centrem. Obsahuje pouze nejnutnější stanoviště a minimum nadbytečného nábytku.

Rutinní směnu narušuje viditelně nervózní navigační důstojník. Jako by ho něco trápilo, či snad řeší dilema? Má to říct veřejně? Není

lepší dusit tíživou otázku hluboko v sobě? Která část osobnosti vyhraje? Akademii vštípená profesionalita, nebo přirozená občanská zvídavost? Jeho stoupající neklid vyzrazuje pointu.

„Četli jste poslední zprávy? Operace Domovská Vlajka pořádně zamíchala kartami. Enidská soustava změnila vlastníka. Zbytky Impéria ovládané Bruckem propadají neřízenému chaosu. Odmítají kapitulovat, ale zároveň nemají jiné východisko. Jsou ztraceni. Jenže váhají, co teď udělají."

„Nic nezmůžou. Prostě, přijmou realitu. 1. flotila jejich vůdce zadupala do země," pošeptá pilot.

„Jo! Byl to masakr. Iontová baráž vlajkové flotily smete, cokoliv potká. V enidské soustavě panuje zmatek. Naše síly čile pracují… No a my… Letíme domů!" zahořkle vyzní poslední věta.

„Ach jo," povzdechne pilot, „zase začínáš? Tohle jsme probírali snad tisíckrát!"

„Ale mě to sere! Patříme do průzkumného loďstva. Máme plnit hlídkové úkoly. Vyhledávat možné hrozby, zkoumat nezmapovaný vesmír. Ne, místo toho letíme do přístavu!"

„Myslíš, že jsi jediným? Všichni mlčky vnímáme realitu."

„Proč zrovna my? Chci si konečně připsat válečné zásluhy. Nenarukoval jsem, abych vozil zboží!"

„U svaté Země nervi! Copak neumíš šeptat? Ještě probudíš velitele. Zkrátka přijmi realitu. Nevystrkuj hlavu, dělej svou práci."

„Myslíš támhlety výpočty? Zkráceně řečeno souřadnice jedničky. Hovoříme o doslova počátku navigační mřížky. Ze spaní spočítám vektory. Já se nudím!"

Zjednává ticho zakuckání z kapitánského křesla. Došla trpělivost nadporučíkovi a současně nejvyššímu veliteli Oktanusu. „Místo pracovního rozhovoru slyším samé prázdné plky! Navigátore, mám vám zopakovat naše rozkazy? Jestli ani podrobné znění rozkazu nestačí k zahnání vaší nudy, tak vám najdu vhodné zaměstnání. Toužíte si obléct skafandr, prolézt přechodovou komorou, vzít štětec? Můžete zbytek směny strávit natíráním trupu!“

„Ve warpu?“ zbledne navigátor.

„Však dostanete magnetické body. Nějaký další problém?“

„Vy se bavíte o pohybu ve vícedimenzionálním prostoru. Primskému oku nepřirozenému světu poohýbaných dimenzí. Uvidím totálně prapodivné okolí stěží uchopitelné mou myslí. Dává to smysl jen ve složitých matematických rovnicích. Vždyť ztratím navigaci!“

„Proč? Já nechci, ať jdete na procházku. Vaší prací je držet se linie trupu Oktanusu a natírat pancéřové pláty. Ne marnit čas obdivováním okázalého výhledu!“

„Pane, já…“ polkne usazený knedlík v krku. „Zkrátka mě štve naše úloha. Máme dělat důležitější úkoly než rutinní let domů.“

„Vždyť má pravdu!“ přihodí zbrojní specialista.

„Mlčte! Dostali jsme rozkaz od samotného nejvyššího admirála. Copak pro vás nic neznamená? Osobně si nás vybral. Vadí vám to? Vzneste námitku jemu osobně!“

Nastává hrobové ticho. Nadporučík pokračuje. „Doslova řekl: ‚Potřebuji rychlé, spolehlivé posly. Za každou cenu dopravíte pasažéra domů. Neexistuje možnost selhání.‘ Chci vidět, jak říkáte něco jiného, než: ‚Admirále, provedu pane!‘ Vložil do nás nezměrnou důvěru.“

„Zasraný pasažér!“

Nadporučík věnuje navigátorovi přísný pohled, pak si poklepe hlavu. „Jste pěkný idiot!“

„Pane?“

„Měl jsem vás za chytřejšího,“ mrkne.

„Jinými slovy vám zjevně nedochází, koho vezeme. Správně by měl mít doprovod celé eskadry bitevních lodí, či rovnou dreadnoughtů,“ podotkne pilot.

„Počkat! O čem to mluvíte? Nikdo není tak důležitý.“

„Vážně ne?“ nadporučík láme jeho mylné přesvědčení.

„Je to ON?“ vykřikne.

„Konečně přemýšlíš,“ vítězoslavně utrousí pilot.

„Vy dva jste ho viděli? Že jo? Nadporučík a zbrojní důstojník vítali návštěvníky. Proč mlčíte? Co znamenají tyto podivné pohledy? Řekněte mi pravdu!“

Nadporučík stroze přikývne. Zbrojní si promne bradu. „Používáte silná slova. Osobně potkat neznamená stejně, jako vidět.“

„Nerozumím! Můžete mluvit konkrétněji?“

„Po lopatě řečeno. Přiletěla výsadková loď, z ní vylezlo dvanáct mariňáků. Vyloženě korby, elitní těžká pěchota.“

„Pozemská Dýka?“

Zbrojní pokrčí rameny. „Nemůžu říct, dostali jsme přísný rozkaz mlčet a nevidět identifikační znaky.“

„Na konci vyšla vysoká, štíhlá postava, dokonale zahalená v kabátu. Určitě to byl humanoid, ale muž, či žena? Já nevím! Neviděl

jsem jeho, nebo její tvář. Vyšel ven. Zvedl ruku do gesta, ať mlčíme…“ dlouze se odmlčí.

„No? Co bylo pak?“

„Těžko říct. Beze slov odešel.“

„Jen tak?“

„Ano. Podle posádky zamířil přesně do přidělené kajuty. Ale jak mohl vědět kde je?“

Navigátor vykulí oči. „Mohl si z vašich hlav přečíst, kam má jít? Třeba využil telepatii!“

„My nevíme,“ za oba přizná zbrojní.

„Jasně, to dává smysl! Musel to být telepat. Jediný slouží v námořnictvu. Je on!“

„Skutečně?“ vsévá špetku nejistoty pilot.

„Kdo jiný? A dál?“

„To je celé.“

„Počkat, mluvíte vážně? Z enidské soustavy k Terra Prime je to několik týdnů cesty warpem deset. Copak ani jednou neopustil kajutu?“

„Podle hlídky jednou za tři dny chodí do sprchy a sociálního zařízení. Jídlo si nechává donášet. Jinak žije v naprosté izolaci.“

Navigátor zalapá po dechu. „Žertujete?“

„Naopak mluvíme naprosto vážně.“

„Vždyť podle zpráv býval daleko otevřenější. Viděl jsem přenosy. Šířil okolo sebe optimistickou atmosféru. Opravdu byl charizmatickým klukem.“

„Možná má špatné období. Údajně v bruckově základně zemřela jeho přítelkyně. Nemá ji, jak pohřbít. Třeba truchlí," podotkne nadporučík.

„Chudák, určitě potřebuje podporu. Jeho kajuta není daleko, kdybych za ním zašel tak…"

„Blázníš?" zařve zbrojní důstojník.

„Proč? Každý má občas temné chvíle. Něco mu dlužíme!"

„Působil jako někdo, kdo si své démony vyřeší sám," odpovídá.

„Třeba tuší, kdo jsi," rýpne si pilot. „Má tě za dalšího šíleného fanouška. Kdybys byl dobře stavěnou blondýnkou, tak…" se smíchem teoretizuje.

„My nevíme! Cokoliv může značit jeho chování. Pane, flotilu bude zajímat, proč mění postoje."

Zbrojní plácne rukou přes svou tvář. Vždyť vyšší instance hravě nasadí armádu psychologů i terapeutů, kdyby bylo zapotřebí. Co zmůže školený navigátor? Nahlas dodá: „Pochop, chce mít klid. Všichni jeho přání respektujeme."

„Jenže je mým hrdinou. Nehodlám propásnout životní šanci potkat někoho tak slavného! Ještě za padesát let budu vyprávět svým vnoučatům o téhle misi."

„U svaté Země, ty nedáš pokoj. Fajn, kompromis. Počkej si, až budeme kotvit. Smíš jít s námi. Ale budeš potichu! Jestli uděláš nějakou kravinu, půjdeš okamžitě natírat trup!" rozhodne nadporučík.

„Beru! Hele teď detailně zkoumám cílové souřadnice. Nedávají moc smysl. Nic neříkající stanice 48, hangár 67 na orbitálním prstenci Hyperion. Proč tam letí? Podle databáze tam nic není."

„Špatně hledáš, je všeobecně známo, že tam sídlí pekárna vánoček. Ta nejlepší pekárna v celé soustavě Terra Prime!“ hladově pronáší pilot.

„Jako fakt?“ navigátor mluví pravdu. Opravdu nehraje hlupáka. Jakživ neslyšel o této stanici.

Zbrojní důstojník gestem požádá nadporučíka.

„Dobře, řekněte mu to.“

„Co jako?“

„Nějaké tajemství?“ loudí pilot.

„Mno… Jak se to vezme. Tajemství, ale před kým? Mezi vyššími námořníky je pravý účel stanice čtyřicet osm všeobecně známý,“ zdrženlivě komentuje nadporučík.

„Praporčík není dostatečně vysokým důstojníkem?“ naléhá navigátor.

„Pekárna vánoček je krytí,“ opatrně prozrazuje zbrojní. „Neměl bych, ale… Prostě hovoříme o experimentálním vývojovém komplexu.“

„Aha, řekl jste mi hodně. Docela široký pojem.“

„Jsou dvě. Stanice padesát osm vyvíjí prototypy těžších plavidel. Čtyřicet osmička staví cokoliv pod bitevními křižníky.“

„Zjednodušeně řečeno,“ převezme slovo nadporučík. „Prakticky veškerá námořní tonáž od 666. flotily má rodné kořeny v čtyřicet osmičce. Bez legrace. Jejich vývojáři navrhli většinu torpédoborců, včetně našeho. Doslova vytvořili soudobé průzkumné námořnictvo, i specializované exotické trupy.“

„Fíha, jako vážně? Proč tam letí?“

„Třeba chce ochutnat pověstné vánočky.“

„Nekecáte?“

„Vážně tam pečou proslulé vánočky. Pekárnu používají jako krytí pro zvídavou veřejnost,“ praví zbrojní specialista.

„Ale no ták, teď mlžíte…“

„Dobrá, stačilo. Ukončíme spekulace. Jdu na obhlídku lodě. Zbrojní, přebíráte velení.“

„Rozkaz nadporučíku!“

Přísný velitelský pohled brání navigátorovi cokoliv říct. Jenže v něčem má pravdu. Jakožto velitel prokázal ohromnou benevolenci atypickému chování návštěvníka. Zbývá posledních pár hodin a dokončíme misi. Následuje žhavý průzkum garény okupované soustavy pasertie.

Už nebude čas zpytovat minulost. Kdy jindy, než teď vyslyší volání vlastenecké přísahy? Vždyť skutečně převáží mýty opředeného Ronalda Wrighta. Aspoň jednou v životě mu pohlédne do tváře. Nezapomenutelným činem pročistí hlavu.

Zastaví před osudovými dveřmi. Podvědomě vnímá něco nevysvětlitelného. Jakousi přítomnost něčeho dalece přesahujícího primské chápání. Ano, z kajuty vyzařuje jistá forma magie. Nejistota sevře jeho mysl. Cítí drobné našeptávání vnitřního hlásku. Neblázni, nepokoušej štěstí, raději odejdi pryč. Námořnický výcvik převezme iniciativu. Přece se nezalekne jediného primána? Byť sebelepší, je stále primánem.

Řádně zabouchá. Vzkaz přenášejí návštěvníkovi vzniklé rázové vlny. Zesílí drobňoučký šepot. Podvědomí zbystří, ale neumí najít zdroj, natož vysvětlit prožívané vjemy.

Chytí kliku, drobet hřeje. Vždyť nemá z čeho hřát. Otočí uzavíracím mechanizmem. Zajiskří dveře, jakmile šipka zastaví u zeleného symbolu: otevřeno. Potáhnutím odsouvá bytelná hermetická vrata.

První věc, kterou spatří je absolutní tma. Krátce problikne oslňující tmavě zelená záře. Stěží ji zaregistruje. Možná byla iluzí. Jeho ruce instinktivně nachází světelný spínač. Lodní osvětlení rozjasní maličkou kajutu. Uprostřed sedí humanoid. Kapuce zakrývá jeho tvář. Ruce opřené o kolena, dlaněmi vzhůru s roztaženými prsty napovídají prováděné meditační cvičení.

Jeho vědomí posedne intenzivní strach. Klepoucí ruce vystřihnou ukázkové zasalutování. Odměnou mu je pocit smíchu šířící se ze všech stran.

„Pan…“ selže vyděšením sevřený hlas. Návštěvníkovi oči jemně svítí zeleným oparem. Stejně jako celá jeho silueta. On… Teď, nadporučíkovi dochází pravda. On, levituje nad zemí ve výšce pár centimetrů. Jak je to možné? Nepochopení střídá údiv.

„Nic není nemožné, stačí otevřít oči. Tehdy přichází vesmírná krása,“ přilétá emocemi zabarvená myšlenka.

„To vy?“

„Ač nerad, souhlasím. Vaše argumenty mají logický základ.“

„Vždyť jsem žádné nepoložil.“

„Nejen hlasové vlny přenášejí slova. Odpusťte,“ vstane. Sundáním kapuce odhalí chlapeckou tvář osetou čerstvými vráskami. Milý úsměv a charizmatické oči naplní nadporučíka radostí. *„neměl bych trávit většinu času zavřený v kajutě, ale… Samota mi pomáhá utřídit myšlenky.“*

„Mohu…“

„Ne, své problémy si vyřeším sám. Hledám způsoby, jak zabránit chybám. Někdy pouhá snaha dopustí nejhorší. Prosím, posádce vyřiďte mou omluvu. Nebojte, jste naprosto v bezpečí.“ Pohlédne mu přímo do očí. „Ne, společná fotka poruší utajovací protokol. Už tak moc mluvím,“ nabídne ruku.

„Jste to vážně vy?“ dychtivě stiskne.

Rty vytvarují dravý úsměv. Krátkým zaváháním si pohrává s myšlenkou vyzradit pointu. Jenže vyhrává rozum. Úskok střídá pravdu. *„Ne, tohle všechno je iluzí. Ve skutečnosti jste našel prázdnou kajutu.“*

„Ale teď s vámi mluvím.“

„Nemůžete, šel jste kolem kajuty od návštěvníka a nesměle nakoukl. Jenže nic nebylo vidět. Tohle napíšete do hlášení. Ronald Wright už neexistuje. Rozumíte?“

„Proč?“

„Za vysvětlením stojí dlouhý příběh… Bylo mi potěšením,“ záblesk pohltí viditelný svět. Opět stojí venku. Mnoho si nepamatuje. Prakticky tři vjemy. Nikoho neviděl, ale někomu stiskl ruku. Posledním pocitem je ohromná radost s pýchou. Chvíli jen tak stojí a

vstřebává pocity. Zmatený odchází vypsat hlášení. Skutečně přiznává lež do úředního textu? Nic neviděl. Pevně věří své lži…

Nadporučík nemohl vidět tmavě zelený pramínek. Vždyť se přikradl zezadu. Ač nerad otevřel primskou mysl, přepojil několik specifických neuronů, stejně nenápadně odešel. O pár hodin později, konkrétněji večer, poručík bude snít podivný sen. Bude ve snovém světě prožívat jistý rozhovor. Skutečně spatří tvář svého hrdiny. Ale nic z toho nebude moct dokázat.

„Promiň, od teď už kráčím ve stínech," zašeptá Ronaldův hlas. Jeho myšlenky putují do nedávných vzpomínek. Symbolický počátek nynější cesty…

Naděje

Umístění: soustava planety Enid

Upřesnění: paluba PHN Primu

Čas: pár dní po operaci Domovská Vlajka

Dny po osudové operaci zatížily Samuelova ramena. Spustily lavinu nezadržitelných událostí. Začínáme zjednáním pořádku v soustavě. První kontakty s enidskými frakcemi. Vybrání vhodných pozic pro výsadky armádních sborů a počáteční podpora přijatelných spojenců.

Svobodní hojně přistávají, láskyplně líbají svůj domovský svět. My primané po staletích izolace poznáváme jednu z šesti centrálních kolonií. Hned můžeme říci jedno: S Terrou Prime nemá mnoho společného. Z lidského zárodku zůstaly roztříštěné sutě. Bojůvkami mezi gangy i regulérní armádou rozstřílené trosky kdysi vyspělé planety.

Nenajdeme okázalost. Zprávy z místních jednotek nepřekypuji chválou, či úctou. Naše armáda nemá Enid za nic posvátného. Jen další z nových front. Povzdech zdůrazní slovíčko nových. Osvobozovací operace v území šesti kolonií otevře nespočet bojišť. Taková bývá meziplanetární válka.

Přijde k velení stoupající kaskáda nových událostí. Snad nezklameme své přísahy a zároveň nezradíme vlast, či naše vojáky.

Začíná éra nevyhnutelných smrtí vzácných primanů. Před tím varoval prezident.

„Kéž dostojím jeho důvěře.“ Pro sebe praví nejvyšší admirál Samuel Frost. Četbou hlášení si krátí volnou chvíli mezi poradami. Očekává významného hosta. Stačilo mu požádat a už Frost našel skulinku ve svém nabitém programu. I tak je časově limitována.

Pípání návštěvníka přeruší velitelskou mysl. Přijmutím otevře dveře oddělující soukromou místnost nejvyššího admirála od zbytku vlajkového můstku.

„Prosím, posaďte se, kapitáne Ronalde Wrighte.“

„S dovolením postojím.“

„Jak je libo. Předpokládám, nepřicházíš si jen tak přátelsky poklábosit. Vybal to, poslouchám!“

Ronald uhne pohledem, povzdechne, nadechne se, a nic nepoví. Jako by těžko hledal vhodná slova. Tohle jednání vzbudí Samuelovu pozornost. Přece Wright vždycky věděl, co říct. Ani mu nechyběla odvaha vzdorovat nejvyšším šaržím. Proč si teď neví rady?

„Promiň…“ špitne.

„Za co? Vždyť jsi ještě nic neřekl.“

„Paradoxní. Chybou hledám způsoby, jak zabránit dalším chybám. Dává ti to smysl?“

„Svět nebývá dokonalým. Vzácně problém řešíme ideálním řešením. Daleko častěji používáme, co máme po ruce,“ moudrými slovy odpovídá Frost.

„Dobře, půjdu k pointě. Ne, tvé plány s mou osobou jsou zcela mylné.“

„Prosím, nečti mi myšlenky.“

„Omlouvám se, ale tahle byla příliš zjevná.“

„Přijímám, jenže proč nehodláš sehrát roli poradce? Jsi nejlepší odborník pro garény i otázku šesti kolonií, jakého máme. Tvá kapitánská frčka byla kompromisem pro Clarka. Tobě přísluší minimálně jedna generálská hvězda ideálně dvě. Jsi expert! Tady po svém boku potřebuji tvůj bystrý úsudek. Budeš mou pravou rukou. Součástí mého štábu.“

„Nejsem vhodnou osobou.“

Frost nevěřícně zalapá po dechu. „Tohle je tvůj argument? Vždyť postrádá rafinovanost. Kam zmizela tvá výřečnost?“

„Nezmizela, budeš plýtvat zdrojem, jestli hodláš využit mou taktickou analýzu.“

„Nevěřím vlastním uším. Ty mi nepotřebuješ dokazovat své kvality. Znám je moc dobře. Kdo provedl Manticoru naší sítí? Co teprve společná mise s PHN Horatiem? Tvá úžasná intuice zachránila desítky životů! Nějak málo, nemyslíš? Dávám ti příležitost mít značný vliv nad celým válečným směřováním. Žádné ovlivňování desítek osob, ale celých milionů! Kde hodláš být ještě cennějším? Čím hodláš přispět?“

Ronaldovou tváří projde surově chladný výraz naprostého odhodlání. „Svou smrtí.“

„Cože?“ vyskočí ze židle.

„Jednoduché vysvětlení. Jako stín jsem příliš na očích. Prohlášením za mrtvého dostanu příležitost zmizet zpátky mezi stíny.“

„A dál? Musíš mít víc argumentů, pokud nemám smést tvůj návrh ze stolu.“

„Nejsem tolik důležitým!“

„Právě naopak!“

„Nepasuj mě do nevhodné role. Jsem frontový řezník.“

Frostův smích podtrhuje absurditu nastíněné myšlenky.

„Mluvím vážně! Podívej, byl jsem na světle, co to přineslo? Smrt nevinných.“

„Nikdo nezemřel zbytečně, natož hloupou smrtí!“ namítne admirál.

„Přesto, nemuseli zemřít vůbec.“

„Válka přináší oběti. Krutá, mnohdy nespravedlivá lekce.“

„Přitom byli mou chybou. Mou vinnou přišli o životy.“

„Nesmysl!“

„Podívej, kdekoliv půjdu, budou kolem mě umírat nevinní.“

„Proto tě plánuji umístit sem. Vlajková paluba PHN Primu.“

„Nech mě dělat, co umím nejlépe. Být sám. Sprintovat mezi stíny a pomáhat, kde budu zapotřebí.“

„Mluvils o mrhání zdroji. Tohle naplňuje jejich definici.“

„Místo jediného konkrétního bodu, vznikne šance mě mít kdekoliv. Vytvoříš fámu, legendu o všudypřítomném Ronaldovi. Můžu se objevit na jakékoliv frontě. Uhasit kterýkoliv požár. Splnit seberizikovější misi…“

„Brzdi! Tohle mi nepřipadá bezpečné pro tvůj život.“

„Na něm nezáleží.“

„Omyl! Jsi klíčem k primskému zámku. Skrýváš ohromný evoluční krok."

„Já víc nemám! Copak jsem vám nedal dost? Nestačilo pár týdnů v Daidalu? Nedokážu rozlousknout konkrétní vzorec. Možná má moje DNA ochranné pojistky. Třeba… Já… Nevím! Prostě mě rodossané měli nějakou dobu v genetické kóji. Mohli mi dát svou bezpečnostní ochranu? Ordos zmiňoval něco o darování mé svobody."

Frostovi zaujetím zazáří oči.

„Rozlousknutí mého tajemství může trvat desítky let. Existuje jediný člověk schopný vám poradit. Moje zesnulá maminka. Karen Simonsová stojí za mou DNA šablonou."

„Ani nevíš, jak moc bych si přál ji zachránit. Byla primitivním člověkem, ale genialitou předčila i naše největší kapacity. Kdybychom o ni věděli…

Nebylo by zapotřebí žádné okázalé přesvědčování. Celou flotilu bych pro ni poslal. Skutečně zmiňují okamžité ukončení izolace pro jedinou osobu.

Ronalde, ona zemřela bezvýznamnou smrti. Jenže světu dala tebe. Její zhmotněné dědictví. Živý důkaz nesmírné geniality! Chápeš, v jaké jsi roli? Čemu tě předurčila? Šíříš epos Karen Simonsové. Skrze tebe promlouvá nezapomenutelná hrdinka naší doby!"

Ronald setře slzu dojetí. „Děkuji, mockrát si cením tvých slov."

„Čteš mě? Tedy víš, že jsou upřímná."

„Jenže tohle mé přání neovlivní. Prosím, pošli mě do první fronty."

„Nemůžu," zavrtí hlavou a rozhodně založí ruce pod prsa.

„Musíš!“

„Ronalde, nepokoušej mou trpělivost. Ani s tebou nehodlám diskutovat o svých rozhodnutích.“

„Tudy cesta nevede?“

„Správně. Jsi příliš cenná osoba. Pochop, svým způsobem mám svázané ruce. Sloužím Terra Prime. Nad tvým bezpečím bdí nejvyšší politické špičky. Stačí tvůj zkřivený vlásek a budu povolán na kobereček.“

„Čím byla Domovská Vlajka?“

„Výjimkou. Svým svolením jsem dost pokroutil pravidla. Ber ji jako můj velikánský ústupek pro budoucnost. Naštěstí uspěla. Žiješ, opět jsi v bezpečí. Pronásledovalo mě několik bezesných nocí. Rozvíjíme složitý experiment. Je podmíněný základní konstantou. Ty a tvůj život. Nepochybuj, hlášení o tvé smrti ukončí veškerou spolupráci s šesti koloniemi. Okamžitě obnovíme izolaci. Navíc proběhne důkladné vyšetřování. Najdou i tvrdě potrestají viníky. Nyní chápeš mé břímě.“

„Přece musí existovat cesta!“

„Tentokrát ani tvá výřečnost nepřinese řešení. Žádáš nesmyslnou věc. Rád bych ti vyhověl, ale nemůžu. V zásadě nesmím.“

Ronald zklamaně sklopí zrak.

„Uvidíš, časem si zamiluješ přítomnost na PHN Primu.“

„Sám přestávám vědět, kdo vlastně jsem. Stín? Priman? Pretorián? Těžko si vybírám roli. Možná mi žádná nesedí. Třeba potřebuji najít svou vlastní cestu. Tady ji nenajdu, ani neodčiním své chyby.

Samueli, tobě patří létání mezi hvězdami. Mě vábí podpalubí, ideálně první fronta. Tam vyniknu. Zde zakrním, ztloustnu, ztratím bojové návyky. Nejsem hluchý, slyším volání mých bratrů. Posádka Tor'ke si připisuje zářezy."

„Nesmysl! Jsi mnohonásobně užitečnější, než kdekoliv jinde!"

„Odpusť, nutíš mě vytasit nejtěžší kalibr."

Admirál se pevně usadí. „Vzdej to, nepřesvědčíš mě."

„Co dělají garénské roje?"

„Zatím nezměnily chování."

„Časem zareaguji. Čím víc budeme agresivnější, tím rychleji lidstvo znovu zařadí mezi hrozby. Teď potřebujeme rychle získat co nejvíc informací. Prostudovat nového nepřítele, pochopit jeho válečné cíle, odhalit schopnosti garénských rojů. Potřebuješ elitního průzkumníka dříve, než nás opět napadnou."

Frost zavrtí hlavou.

„Nepodceňuj jejich vynalézavost. Zničili tisíce civilizací. Já ti dokážu přinést další tolik potřebný zázrak. Nech mě aspoň rok řádit tam venku. Dej mi šanci vyzkoušet novou taktiku. Budu řešením riskantních misí. Mečem vyléčím tvé problémy. Nechť jiní debatují a utvářejí nový svět. Teď potřebuješ válečníka. Pretoriána, který vydláždí cesty flotilám."

„Ronalde…"

„Započala galaktická válka. Životy jedinců pozbydou smyslu. V sázce je přežití civilizací."

„Právě proto budeš poradcem."

„Mám sedět se založenýma rukama, sledovat zkázu našich světů? K čertu s mým životem! Zapomeň na diplomatického panáka. Okolnosti tě přinutí nasadit hrdinu. Symbol, jenž pozvedne davy. Dá naději nejvíc postradatelným pěšákům. Protože nebudou sami, kdo trpí. Nezůstanou v těch příšerných jatkách. Dostanou naději."

„Proč mě nutíš, ať tě obětuji? Copak chceš umřít?"

„Hledám sám sebe, chci být ten, co nejvíc trpí!"

„Z jakého důvodu?"

„Utrpením hodlám splatit svůj hřích."

„Žádný jsi neudělal!"

„Já vím své. Kolik míst žádá speciální operaci?"

„Mno… Vidím řadu příležitostí pro tvůj meč… Ale já tě nesmím nasadit!"

„Je válka."

„Právě proto!" admirál zarytě konstatuje.

„Stojíš uprostřed dvou přísah. Musíš chránit Terru Prime a zároveň můj život. Obě se vylučují. Jednoho dne budu míň důležitější, než tvůj domovský svět. Jednou bude ohrožený nejcennější poklad. Tehdy má ochrana pozbyde smyslu."

„Předvídáš nejhorší scénář."

„Válka nás donutí zvednout sázky. K čertu s mým životem, až bude hořet Terra Prime, nebudu důležitý. Dávám ti šanci najít cestu ven z patosu."

Frost mlčky vstane, obejde stůl, projde datapanely.

„Poradcem můžu být kdekoliv! Klidně mě zaval agendou, aspoň budu mít co dělat, kromě kosení garénů."

„Hodláš spáchat sebevraždu!“

„Hodlám svou krví zaplatit nadějnou budoucnost.“

„Umřeš!“

„Neumřu! Mám tuhý kořínek. Nebudu poprvé obehrávat smrt.“

„Nedám hlavu na špalek. Politici nikdy neakceptují podobné riskováni.“

„Ochrana Terry Prime má nejvyšší prioritu. Nasadíš mě tam, kde nejlépe zabráním jejímu napadnutí.“

Admirál dlouze změří posvátný znak planety a jejího měsíce. „Kolik hodláme obětovat za vlast?“

„Všechno.“

„I budoucnost? Vytoužené Primství?“

„Pošli se mnou tým, klidně vědecký s genetičkou. Ať zkoumá mé tělo během misí. V praxi získáte mnohem víc dat.“

„Lákavá nabídka.“

„Prosím! Dej mi šanci odčinit mé chyby.“

„S Clarkem debatujeme o návštěvě Selis I. Naši stratégové potřebují sesbírat data o bitvě i celé planetární invazi. Můžou zabránit podobným tragédiím. Pro flotilu příliš obtížný úkol.“

„Co například jedna nenápadná loď?“

„Projekt Omega… Zrušením izolace pozbyl smyslu.“

„Záhadný název, prozradíš víc?“

„Nesmím, je přísně tajný. Bohužel ani jednu Omegu nevyužijeme. Právě končí zkoušky prototypu. Nanejvýš do tří měsíců měla započít sériová výroba prvních padesáti kusů. Už roky probíhá výcvik i modelování nových taktik.

Omegy měly být nejnovější hračkou do 666. flotily. Nebo lépe řečeno, nové ryze průzkumného útvaru. Ronalde, nabízíš mi dát smysl prakticky odepsanému projektu."

„Děkuji."

„Zadrž, ještě nemáš můj souhlas."

„Prosím dopřej mi testovací misi. Selis I. zní zajímavě. Podle výsledku uvidíš."

„Lákavě zní hypotetický kompromis. Dočasně tě převelím mimo PHN Prim. Zhodnotíš samotnou Omegu. Provedeš testování při malé sérii misí. Kdyby tebou navržený koncept nebyl ideálním, nebudu váhat se zrušením. Rozumíš?"

„Beru všemi deseti."

„Sakra, jestli umřeš…"

„Nepřivolávej hned nejhorší. Politikům vysvětlíš prostou věc. Zkouším prototyp a při tom si mi našel pár vhodných misí. Když se neosvědčím, přijmu roli poradce."

„V terénu prokazuješ fantastické výsledky. Zároveň potřebujeme najít využití Omegy. Dává to smysl, i když oba strašně riskujeme."

„Vzrušení patří k životu."

„S Clarkem máme rozdílné vize využití stínů. Navrhoval specializovanou strukturu jednotek okolo stína. Omega naplňuje jeho vizi. Otázka, kolik dalších stínů naverbujeme?"

„Absolutní minimum. Nenajdete mnoho příčetných jedinců."

„Rozumím, neodejdeš sám. Trvale k tobě přidělím Pozemskou Dýku, major Bernard tě vychvaloval do nebes."

„Já…"

„Nepokoušej mou trpělivost prosazováním tvých podmínek. Dělám ti ohromný ústupek. Z tvé samotářské vize za sebenalezením uděláme regulérní vojenskou operaci. Přesně podle pravidel. Námitky nepřijímám. Rozumíš?“

„Ano, pane!“

„Dostaneš velení celé operace. Nejraději bych tě povýšil na podplukovníka.“

„Jsem příliš mladý.“

„Jenže extrémně zkušený. Zodpovídáš se jen mě a mému sboru. Všechny detaily o tvé misi podléhají přísnému utajení. Nikdo, mimo mnou schválené osoby nesmí vědět nic, než nezbytně potřebuje. Omega je super žhavý prototyp. Jakmile něco unikne ven, okamžitě ruším celou operaci. Mluvím jasnou řečí?“

„Naprosto srozumitelnou.“

„Odlétáš, jakmile vyhotovím patřičné rozkazy.“ Vzdychne. „Platíme příšernou cenu za bezpečí Terry Prime. Snad není příliš vysoká.“

„Uvidíš, bude výnosná. Děláme správnou věc.“

„Pochybuji, ale zasloužíš šanci realizovat svůj příšerně bláznivý plán. Prosím, ať nelituji tohoto rozhodnutí.“

„Udělám maximum!“

„Nečekám nic jiného,“ očkem zhodnotí aktuální čas. „Ještě něco?“

„Ne, admirále.“

Zakroutí hlavou. „Dosáhls svého. Běž, než si rozmyslím naši dohodu.“

„Provedu!“ se zasalutováním odchází. Frost chvíli jen tak sedí, přemýšlením trápí mozek. Taktické uvažování rozvíjí desítky následných kroků. Díky Ronaldovi nepromarníme slibný projekt. Dostává jiný úkol, ale velice podobný původnímu záměru.

Samuel hledá ospravedlnění v něčem velice morálně sporném. Nejen pro politiky, hlavně pro své vlastní svědomí. Doplatíme všichni, jestli právě teď šlápl vedle. Jedno ví jistě, platíme přemrštěnou cenu za křehkou podobu budoucnosti…

Hledání cesty

Plamínky tmavě modré energie putují místností. Jako chaosem zmítaná mysl, dravě zkoumají dobře známou kajutu. Viditelné emoce pozbývají smyslu. Aura přebírá rodossanské principy. Svým chováním odráží vnitřní souboj jedince. Příchodem primanů ztratil pevnou zem pod nohama. Nyní brouzdá minulostí a hledá pochopení předchozích činů.

Dochází k hrozivému uvědomění. Nový svět nebude dokonalým. Křivdy stále přetrvají. Proč? Copak neumíme budovat lepší budoucnost? Věčně opakujeme tytéž chyby. Ani já nejsem spásou, maximálně menším zlem.

Slza smutku orosí Ronaldovu tvář. Dny strávil v absolutním osamění. Hledal jiné východisko, jenže selhal. Nedokáže lidstvu dát rodossany ukázaný perfektní svět. Možná, chybování máme v povaze. Otázka, co s tím? Jak vyřeším nepříjemnost?

Aura dravě vzplane, cítí vytouženou výzvu. Vrcholí rozporuplná meditace. Získaný čas přináší uvědomění. Končí symbolické truchlení. Dlaň zvedá prsty. Každý ztělesňuje ženu, jenž mu změnila život.

Odpočívej v pokoji první lásko, má drahá Sandro. Byla jsi pubertálním vzplanutím. Oba jsme chtěli žít jiný život. Potřebovala jsi čas k vyzrání. Nebo stejně divokého kluka. Škoda, já nebyl tím pravým.

Zvedá druhý prst. Caryn Alvarado. Pro tebe jsem zase já moc nevyzrálý. Nemám dostatek titulů, abych ti stačil. Snad zůstaneme dobrými kamarády.

Poslední prst nejistě povstává. Natalie Venden… Smutek sevře srdce. Pojilo nás učitelské pouto. Srdcem jsi patřila někomu jinému. Škoda, chtěl jsem tě víc poznat a pochopit. Připomínáš mi marnivou smrt. Ale asi stínům zaslíbený konec. Přece nikdo z nás nepřekoná bájných třicet let. Možná, ani já nebudu výjimkou. Dost pochybuji, že dožiji konce války.

Mysl brouzdá ve společných vzpomínkách. Zpytuje rázně utnuté linky ukončených přátelství. Zároveň cítí drobné varování. Brouzdá nad propastí nekonečného šílenství. Co Ronalda drží příčetného? Ordosem vštípený rodossanský řád z něj dělá silného kluka.

Ruce otřou slzy. Dost fňukání! Pretoriáne, najdi řešení. Sobě přikáže.

Žádné není.

Omyl, jen ho zatím neumíš najít. Improvizuj!

Již dlouho pokouším štěstěnu ve snaze najít si místo v lidské společnosti. Nastal čas vyzkoušet jiný přístup. Samotu, izolaci. Pretoriánům není souzeno žít společenským životem. Otestuji jejích tisíciletími kovanou cestu. Na oko apaticky budu míjet ostatní. Přestanu vyhledávat přátelé, vždyť jsem jejich velitel. Nikoliv parťák.

Stejně mi nikdo z nich nestačí. Co slavná Pozemská Dýka? Opět vidím tentýž problém. Copak udrží krok těžcí mariňáci? Jsme příliš obratní.

Kdo my?

Přece pretoriáni! Zapomínám, ale mám svou kastu.

Tebe nezaujal nikdo z lidstva?

Ne, sám sobě odpovídám. Po odmlce dodávám. Potřebuji čas mě dohnat. Projevím trpělivost, snahu, ale s nikým nebudu navazovat pevné pouto. Chci zaniknout mezi bezejmennými. Jako nuzák, utrpením vykoupím své hříchy. Procházka peklem budiž mou radostí. Dost bylo přátelského Ronalda. Je načase být profesionálem. Chladným, nezúčastněným stínem…

Opravdu takovým zvládneš být?

Sám nevím. Jenže najdu cestu k rovnováze. Dravým úsměvem ukončí vnitřní hádku. Přece uběhlé dny nestrávil jen sebezpytováním. Zkoušel dosud neprozkoumané možnosti. Jaké?

V temnotě místnosti zazáří pár cizích očí. Připomínají jeho vlastní, ale nejsou. Nepatří nikomu. Jen aurou zprostředkovaná iluze. Podobně dokáže zhmotnit zdařilou napodobeninu něčí postavy.

Začneme hrát osudem vštípenou roli. Budu neviditelným kouzelníkem. Fatamorgány vyplní místnost. Rázem je všude i nikde zároveň. Dosud nevěděl, jak hluboká zákoutí skrývá rodossany otevřený svět. Nyní je uchvácen zlomkem objevených schopností. Zkouší ohýbat realitu. Maskovat své vědomí, šálit smysly nepřítomných diváků. Lstí vyhrávat boje. Cítí rostoucí zvědavost. Kam až může zajít? Kde leží vrchol pomyslných dovedností?

Neví, jenže vzrušením dychtí prozkoumat naprosto všechno. Doslova prochází chodbou plnou uzavřených dveří. Občas vyzkouší stisknout kliku. Někdy ho zastaví zámek, jindy umožní krátce nakouknout. Žasne nad nezmapovaným světem.

Sem patřím. Pochopím. Opustím složité bludiště mezilidských vztahů. Budu bloudit jiným, zajímavějším prostředím. Začínám novou etapu sebezdokonalování.

Nač čekám? Kráčím vpřed…

Jako předtím, hodiny tráví zkoumáním objeveného světa. Šlechtěním aury zasvětí zbytek života. Protože odmítá společensky žít. Je unaven navazováním kontaktů s prchavými smrtelníky. Lidstvo žije příliš krátké životy, zároveň stačí málo a umírají.

Zná pravdu, nepatří k nim. Přetvářkou a lží skryje své pravé pocity. Nadále zůstane přátelský, jenže v jádru si udrží zdravý odstup. Pak nebude intenzivně prožívat jejich zániky. Přece mezi nimi nenajde doopravdové přátelství, natož lásku.

Přísahal je chránit, nikoliv pro ně dny nebo měsíce truchlit. Uzamyká srdce. Přetrhává poslední vazby ke své rase. Chladne, neboť válka přinese další tragédie. Mysl upíná k naději znovu neprožívání podobných pocitů. Asi city patří jiným kastám. My pretoriáni nesmíme projevovat emoce, byť jsou sebeintenzivnější. Vždyť přináší problémy, které zatím neumí správně řešit.

Báji opředený Daidalos dostal své království. Předtím netušil, jaké přijímá břemeno. Nyní pevně stojí a na ramenou cítí přijatou tíhu. Chce slyšet jedinou větu: Všechny nezachráníš.

Ale ve své dobrovolné izolaci není nikdo, kdo by ho pochopil, natož vyřkl vytouženou větu. Chybuje, jenže takovým vždycky býval. Příliš vztahovačný, děsně rád přijímá za své hříchy jiných. Nemohl zachránit Natálii, nemůže si vyčítat Bruckovy zločiny. To mu nezabrání přivlastnit si je.

Raději trpí syndromem sebemrskačství. Brání mu rozbít stále platnou iluzi. Pořád věří, že lidstvo je dokonalé. Ronalde, jsi vinný jako každý správný snílek. Věříš v nadlidské charaktery, rozumné i vzdělané jedince. Odmítáš připustit prostou poučku.

Jsou to jenom lidé. Vždycky budou chybovat a dopouštět se hříchů. Ty za ně nemůžeš. Odpovídáš jen za své hříchy, nikoliv jejich. Připusť k sobě někoho, třeba Jacoba Hooka, potřebuješ slyšet pravdu.

Jenže nepřipouštíš, raději utíkáš, protože se bojíš, že ztratíš kus sebe. Svou ceněnou naivitu…

Sám a izolován propadá vlastní vštípené lži. Vybral utrpení místo radosti. Pláč proti smíchu. Raději emocemi neprostupnou zeď než otevřenou náruč pro nová přátelství.

Ty hloupoučký kluku, proč si dobrovolně ubližuješ?

Tak začíná Ronaldova stezka. Nová životní etapa zdánlivě chladného velitele Omegy.

Odchod

Umístění: orbita Terry Prime

Upřesnění: paluba torpédoborce PHN Oktanus

Torpédoborec opouští warp prostor. Hned je uvítán nepřirozeným ruchem. Soustava před válkou vykazovala vysokou aktivitu. Jenže teď jako kdyby zařadila vyšší rychlostní stupeň. Tisíce lodí pendlují mezi koloniemi. Nákladní loďstvo čile převáží materiál z těžících stanic. Ožívají před desetiletími vyřazené slévárny, však nebyly zapotřebí. Hyperion převzal jejich dřívější úlohu.

Nyní v rámci programu reaktivace plného průmyslového potencionálů Terry Prime se zprovozňují stanice nedávno určené k sešrotování. Každý myslitelný zdroj bude využíván do maxima. Technická plavidla kontrolují staré konstrukce, zkoumají jejich schopnost oživení či vylepšení. Stejně tak i Hyperion plánuje masové rozšíření výrobních kapacit.

Jsme svědky nepředstavitelného. Plného probuzení již průmyslově vyspělé soustavy. Planetární zpravodajství překypuje novinkami a budoucími plány navýšení produkce. Teoretici ukazují grafy. My jsme teď tady, ale v následujících měsících až letech budeme zde. Ruka zvýrazní několikanásobek výroby. Prakticky jdeme po rychle rostoucí křivce.

Továrny hlásí rekordní nárůst zájmů o přesčasy. Primané překypují aktivitou i vůlí přiložit ruku k dílu. Doslova září dříve

sporadicky osvětlené loděnice. Nedávno ještě dodržovaly jednosměnný provoz. Nyní jedou nonstop. Přímo chrlí desítky nových trupů.

Bují životem rozsáhlé komplexy. Slovy nelze popsat grandióznost soustavy. Hravě strčí do kapsy mohutné imperiální doky ze Selis I. Připočtěte předválečné kapacity Svobodných, přidejte loděnice z Pasertie, Condruses včetně Nakaii. Tehdy získáte poloviční výkon Terry Prime.

Platí rčení: „Dobře vyzbrojení jsou připraveni." V tomto duchu primané dlouhá léta budovali svou domovskou soustavu. Prakticky u čehokoliv bylo myšleno na budoucí rozšíření. Dlouhá staletí stratégové plánovali rozkvět soustavy. Se zničenými šestikoloniemi, Terra Prime dočasně převezme veškeré zásobování.

Garénové způsobili hladomory, spory infikovali planety, zničili logistiku. Mají-li se kolonie vzchopit, potřebují vzpruhu. Naštěstí Terra má plné sklady. Dáme zelenou obchodnímu loďstvu opustit domovinu. Z lidského jádra poputují důležité tepny plné surovin vstříc hladovějícím i strádajícím.

Primané lidstvu nabízí celý svůj potenciál. Jenže centralizovaný průmysl bývá extrémně zranitelným. Stačí jediný úspěšný útok, který pozastaví primské výrobny a ztráty budou nevyčíslitelné. Proto 666. flotila důsledně chrání soustavu. Není sama. Admiralita plánuje druhou flotilu přejmenovat na domovskou. Tím ji trvale sváže v soustavě. Zároveň ji chystá výrazně posílit. Ideálně, aby v budoucnu zahrnovala téměř polovinu tonáže PHN.

Zdánlivě nemožný úkol ulehčují na roky dopředu přeplněné loděnice. Loďařské správě nestačí postavení tří eskader Montan. Do úvodu objednalo sto nových. Doplněných o několik stovek bitevních křižníků a pár tisíců podpůrných lodí.

Úředníky málem klepla pepka, když spatřili požadovaná čísla. Nejen lodě, ale i pěchotní vybavení poskočilo z obvyklých čísel do desítek milionů kusů. Víme jedno, primané startují průmysl. Těžko předvídat, kde se zastaví.

Naštěstí pokročilá automatizace kompenzuje vysokou poptávku po pracovní síle. Díky tomu vyspělé zbraně se chrlí proudem…

Obrana soustavy má nejvyšší pohotovost. Ani PHN Oktanus nemá bezproblémově hladký vstup. Jeho identifikační kód může být falešným. Musí podstoupit důkladné skenování hlídkou od 666. flotily. Paradoxně vojenský cejch nezaručuje bezproblémový vstup.

Jaký osud potká civilní loďstvo? Stovky torpédoborců křižují soustavou. Prakticky jakýkoliv objekt nevstoupí, aniž by dostál důkladné pozornosti.

Nepodceňujte primskou paranoiu. Jenže je pochopitelná. Stráží veliký terč. Poslední naději šesti kolonií na zářnou budoucnost. Všichni rebelové, fanatici, zločinci i pouzí anarchisti, kteří doufají v pokračování bezpráví, vidí Terru jako primární cíl. Přináší zákony, proto ji touží sabotovat. Jednoho dne přijdou útoky.

Jak PHN Oktanus prolétává bezpečnostními pásy, stále víc odhaluje střeženou krásu. Malý zázrak. Pár miliard občanů zatím nedotčených válečným chaosem.

Terra stále má výdobytky moderního věku. Jiní nemají ani čistou vodu, natož přebytek čerstvého jídla. U primanů strádá jen zlomek populace. Jsou to hrdinové v armádě nebo námořnictvu. Svým přičiněním tvoří bariéru pro většinu blahobytně žijících občanů.

„Hrozivě nepříjemné zabezpečení. Nepřetržitě musíme mít zapnutý transpondér," praví pilot.

„Povídej mi něco o zabezpečení. I na ohromnou vzdálenost cítím sílu netrpělivých děl, které čekají, až uděláme sebemenší chybu," přihodí zbrojní specialista.

„Já jsem pyšný. Vlastníme bez nadsázky nejvíc zabezpečenou soustavu v sektoru," praví nadporučík z kapitánského křesla.

„U svaté Země, tohle musíte vidět!" zajásá navigátor a přepne obrazovku na loděnice plné zárodků kýlů budoucích dreadnoghtů."

„Páni, lodní správa se rozjela."

„Má důvod. Jéé, podívejte. Už opustila dok!"

„Kdo?"

„Přece Tokio, první Montana. Taková robustnější krasavice!" slintá zbrojní důstojník.

„Délka čtyři celé sedm kilometrů. Přestavěná vnitřní konstrukce umožňuje přežít ještě těžší zásahy. Tím změny nekončí, má o třicet procent silnější salvu než předchozí Iowy. Výrazně posílenou polarizaci a všechny moderní vychytávky. Trup je uzpůsoben všem vyvíjeným zbraním. Včetně obrovské modifikaci celého plavidla. Co čekat od nejmodernějšího dreadnoughtu, který má změnit námořní bitvy?" přidává navigační důstojník.

„Vysloužilý kapitán Ernest Aldemaran dostává luxusní lodičku. Hotový diamant lodního průmyslu. Klidně můžeme říct jednu z nejsilnějších lodí v sektoru," šeptem dodá. „Jak já tomu starému dědkovi závidím."

„Říkal jste něco, nadporučíku?" vyzvídá pilot. „Nic, prostě někdo má holt štěstí. Přes třicet let být mimo službu a při návratu z penze dostat nejvytouženější loď všech kapitánů."

„Bitevní pevnost! Popravdě spíš těžkopádná mobilní stanice než plavidlo," namítne pilot.

„Podle databáze právě teď probíhá tovární testování se zácvikem posádky. Rychlost není podstatná u těchto gigantů. Nemají za úkol manévrovat, ale držet pozice, či prorážet obranné linie. Jen si představte, jakou zkázu přinese plná boční salva. Nezávidím jeho obětem." Přihodí zbrojní specialista.

„Stejně je první, ale zároveň posledním typem čistě protilodního dreadnoughtu."

„Proč? Vždyť je fantastický!"

„Domovská Vlajka pokřtila Iowy. Žijeme v době, kdy dvacet čtyři dreadnoughtů hravě sestřelí sto třicet bitevních lodí. Stejnou práci by odvedlo hrubým odhadem osmnáct Montan. Dominujeme flotilovým bitvám. Jenže dejte na můj čich. Kdyby garénové měli pár silných korábů, tak je Montany rozkrájí. Ale oni využívají rojovou taktiku. Nová série dostane kvanta lehčí výzbroje do středního dostřelu," předvídá nadporučík.

„Pane, proč musíte kazit radost z nového plavidla?"

„Pilote, nerad vám ničím zábavu. Chci, ať nežijete v pohádkách. S garény naše doktríny nepočítaly. Mám strach, co přinesou první kontakty. Určitě nejsem sám. Kolik chytrých hlav na admiralitě si klade podobné otázky? Jedno mě těší. Montany jsou perfektní platformou pro dosud nevyvinuté zbraně. Laicky řečeno, všechny nové kanony budou uzpůsobeny Montanám. Zbývá jen doufat, že přijdou včas."

„Ještě je nezačali ani vyvíjet…"

„Já vím. Možná brzo zjistíme, jestli garény zastaví iontová výzbroj. Po vyložení pasažérů poletíme k Pasertii. Úkol: tichý průzkum soustavy a sběr informací."

„Počkejte, tu obsadili garénové," hrkne v navigátorovi.

„Právě, prací torpédoborců je přece průzkum, nikoliv boj. Chtěl jste žhavou misi, která zažene nudu? Připraveni vidět garény z nejbližší vzdálenosti? Plánuji posbírat co nejvíce dat. Uděláme důkladné skeny. Snad nevzbudíme nechtěnou pozornost," upozorňuje nadporučík.

„Jinými slovy užijme si vzácné chvíle doma. Navigátore, jak daleko je Pasertia?"

„Přes měsíc cesty warpem deset."

„Pěkně daleká štreka," odsekne.

„Čas využijeme přemýšlením, jak bez povšimnutí proniknout do garénského území. Potřebujeme plány na každou eventualitu."

„Rozkaz, nadporučíku," sborově odpoví.

Nastalé ticho plné uvědomění z následujícího úkolu přeruší pilot. „Stanice 48, hangár 67 je v dosahu vizuálních senzorů. Tři minuty do kotvení."

„Ukažte nám ji. Informujte hosty o čase vylodění."

Navigátor zklamaně povzdechne. „Čekal jsem víc, vypadá všedně. Prostě klasická uzavřená loděnice."

„Nepovídej, hele já to cítím."

„Co jako?"

„Ty ne? Přece vůni vánoček nesoucí se vesmírem."

„Pilote, jsi tak vtipný, vždyť vůni nelze přenášet vesmírným vakuem."

„Opravdu? Copak nevidíš ty nadýchané vánočky? Živě si představuji jejich zlatavou kůrku vrhající odlesky. Nožem ukrojíš měkký plátek, potřeš medem."

„Nebo sádlem!" přidá zbrojní.

„Já raději marmeládu," pohotově dodá nadporučík.

„Jste fakt strašně zábavní. Já mluvím vážně!"

„Nadporučíku, jste vyšší hodnost, vás budou brát seriózně. Požádejte o ochutnání čerstvě napečeného vzorku."

„Co si myslíte, že právě teď dělám?" hbitě ťuká do konzole. „Nabízejí deset vánoček. Chci víc, vždyť posádka PHN Oktanusu čítá sto dvacet lidí. Deset nestačí ani pro důstojnický sbor. Dobře, mám to! Nabízí víc, ale ne zadarmo. Zbrojní, pošlete jim všechny naše údaje ze senzorů. Chtějí si porovnat výkon naší třídy s ostatními."

„Klasičtí vědci. Neodolají čerstvým datům k rozborům. Copak asi kují?" komentuje pilot.

„Zbrojní modifikace!“ radostně zvolá zbrojař.

„Novou třídu průzkumných torpédoborců. Tahle kocábka je dva roky stará. Dávno vyšla z módy.“

Pilot vyprskne smíchy. „Tohle neříkejte Svobodným. Manticora měla nalítáno pět let. U bitevních lodí byl průměr jedenáct i víc.“

„Nebuďte příliš kritický. Je drahé stavět nové lodě. Zřejmě šetří,“ rýpne si zbrojní.

Navigátor nechápavě sleduje nemístnou, ale vtipnou diskuzi. „Pánové, prosím! Buďme vážní.“

Nadporučík moudře přikývne: „Máte pravdu. Končí legrace. Spojte nás pomocí přepravních tunelů. Pošlou jednu přepravku, ať je to cokoliv, zřejmě bude velká. Jinak by ji nepředali klasickým přechodovým tunelem. Vědí naši hosté, kde mají vystoupit?“

„Poslal jsem jim přesné souřadnice. Právě opouštějí kajuty.“

„Pane, mohu mít osobní prosbu?“

„Poslouchám, navigátore.“

„Smím vás doprovodit k přechodové komoře?“

„Chvalitebná dobrovolnost. Chceš si vzít skafandr a přetřít trup?“

„Ne, já…“

„Aha, takže tebe to ještě nepřešlo?“

„Je mým idolem, chci ho aspoň jedinkrát v životě zahlédnout.“

„Pane, tohle zavání průserem.“

„Dík, zbrojní, od tebe nečekám podporu,“ uraženě odsekne.

„U svaté Země, navigátore, copak nerozumíš srandě? Měl jsi mě setřít, ne se urazit.“

„Prosím, nadporučíku, přísahám, budu hodný!“

Váhavě si ho změří pohledem. „Tak pojď, nebo mi to budeš vyčítat celou cestu."

„Děkuji!" jako puberťák vyběhne ze stanoviště.

„Zbrojní, půjdete také?"

„Ne, já Ronalda viděl jednou a plně chápu jeho chování. Chce být sám. Naprosto sám."

„Rozumná volba. Snad udržím navigátora na uzdě. Slyšíš?"

„Jasně a zřetelně pane!"

Nadporučík vzdychne, poznal příliš mnoho mladých námořníků uchvácených svými hrdiny. Málo kdy dodrželi slib. Nasadí pomalou důstojnou chůzi velitele Oktanusu. Nechť si navigátor počká.

Navigátorovu mysl svírá chaos. Jak pozdraví Ronalda? Stačí zasalutování? Svolí k podání ruky? Má ho oslovit celým jménem? Snad obejmout? Chlapsky plácnout po rameni? Co říct? Může jít k osobnějšímu oslovení? Má tykat či vykat? Svírán nespočtem otázek na jazyku, neví, kde začít. Chce vědět tolik z jeho života.

Společně projdou lodí k přechodové komoře. Akorát včas, právě probíhají poslední kontroly před otevřením hermetických uzávěrů. Obsluha ovládáním konzole prochází nezbytnými kroky ke spojení se stanicí. „Nadporučíku, proces je ukončen. Smím otevřít dveře?"

„Četaři, povolení uděleno."

Stiskem klávesy povolí poslední pojistky. Opodál stojí již nastoupená těžká pěchota v plné polní. Vyrazí vpřed, jakmile zezelená poslední signalizační světélko. Navigátor netrpělivě vyhlíží jediného človíčka. Přitom má smůlu. Vidí procházet samé obry oblečené

v mohutných energozbrojích. Nemá sebemenší pochyb. Sleduje elitní mariňáky slavné Pozemské Dýky.

Vyznamenáními oseté zbroje lemují vlající stužky nesoucí kratičké přísahy či jména jejich předchůdců z bohaté historie nejdéle vedené jednotky.

Každý jim kývne hlavou v pozdravu. Jediný zastaví. Insignie majora ostře bijí do očí. „Nadporučíku, jménem Pozemské Dýky vám děkuji za odvoz. Dále to zvládneme po vlastních," přihodí k formálnímu loučení.

„PHN Oktanus byl poctěn vaší přítomnosti. Přeji přesnou mušku."

„U nás je vždycky přesná, pane," vystřihne profesionální zasalutování i s patami k sobě. „Za Terra Prime, námořníku!" odejde.

„Kde je? Copak jsem ho přehlédl?" nechápe navigátor.

„Zvláštní, když uvážím velikost jejich zbrojí, klidně mohl proklouznout mezi nimi."

„Pane!" zakřičí navigátor a vyskočí před záhadného kluka. Nadporučík zprvu nechápe, kde se vzal. Napřed nikde nebyl, teď stojí vedle nás. Jako kdyby nezpozorován protančil sekcemi. Podezřele neobvyklé.

„Stůj!" přikáže nadporučík. Je pozdě. Navigátor naruší návštěvníkův úmysl tiše zmizet.

Obdivem vyzařující oči nevěřícně měří vysokou postavu celou zahalenou do černého kabátu. Krátkou chvíli ticha vystřídá zvednutá ruka podbízející podání. Nervozitou se celá třepe. Hlasivky nedostávají odvahu prolomit ticho. Přitom mysl tíží tisíce otázek.

Z černého rukávu vykoukne neopálená ruka. Prsty pomalu stisknou navigátorovu dlaň. Zvláštní, návštěvníkovi chloupky mírně elektrizují a drobet tmavě zeleně svítí. Přes zdánlivě křehké prsty má stisk překvapivě pevný. Dolů směřující kapuce se zvedá. V temnotě odlesk vrhají oči. Víc navigátor nevidí. Druhá ruka mu přátelsky poplácá rameno a tiše odchází. Jako pravý stín, neřekl jediné slovíčko.

„Ty jeden zatracený puberťáku! Já věděl, že tě nemám brát s sebou. Vidíš? Akorát uděláš průser!“

„Promiňte, pane. Ale já musel…“

„Však já ti rozumím. Též jsem podobně zbrkle oslovil nejednoho staršího kapitána. Jenže od čeho máme protokol? Sakra, jsme profesionální námořníci. Podobné výstřelky si nemůžeme dovolit! Jak pak vypadáme? Jako banda zelenáčů! Klidně tě mohl roztrhat na dva navigátory. Měls štěstí!“

„Děkuji, pane, tohle vám nikdy nezapomenu.“

„To si piš! Mazej pro skafandr. Za trest dostáváš čtyři hodiny natírání.“

„Provedu, pane.“

„Cože? Kam zmizely tvé kecy?“

Navigátor utře slzu. „Definitivně pryč. Však jste ho slyšel. Řekl strašně moudrá a krásná slova.“

„Jaká? Vždyť vůbec nemluvil!“

„Pane, ale já ho slyšel. Jasně a zřetelně!“

„Kecáš, přísahám, nic neřekl!“

„Aha,“ pronáší harmonicky klidným hlasem, „takhle musí znít telepatie. Jako kdyby mi zpíval do duše.“

„Zase ty tvoje výmysly. Přeháníš jako vždycky.“

„Když myslíte?“ volně pokrčí rameny a vyrazí pro skafandr.

„Počkej! Teď mi ty dáváš brouka do hlavy. Chováš se divně. Kam zmizel ten divoký navigátor?“

„Vyzrál v profesionála. Chcete slyšet, co mi řekl?“

„Ne, o hovadiny nestojím… Nebo vlastně ano. Překvap mě.“

„Představte si neskutečně barvitý hlas, přímo orchestrální zpěv. Místy jemný, v pravém okamžiku úderný. Každá věta byla vlastní emocemi prosycenou slokou. Cituji: ‚Rád tě poznávám, Joonasi Saare. Slyším tvé otázky. Ano, vím, kdo mě vezl. Moc si vážím tvého zájmu o mou osobu. Promiň, teď jsem potřeboval čas pro sebe, abych si utřídil myšlenky. Nyní vím jak dál. Už netruchlím nad smrtí kamarádky. Nyní oslavuji její život. Bude s láskou vzpomínána.

Občas je tou nejdůležitější věcí protnout něčí život a zanechat nezapomenutelnou vzpomínku. Jako teď my dva. Gratuluji, navždy utkvíš v mé paměti. Chci ti poděkovat za všechnu práci, kterou děláš pro náš společný sen. Vizi sjednoceného lidstva. Nezapomeň, společně jsme nezastavitelní.

Ani garénové zatím netuší, koho potkávají. Pamatuj, lidstvo i primané skrývají nekonečný potencionál překonávat zdánlivě nemožné výzvy. Naše schopnost přizpůsobování je dech beroucí. Prosím, neztrácej naději, přece nebojuješ sám. Stojím po vašem boku. Společně doneseme k vítězství pozemský prapor.‘ poplácal mé rameno a odešel.“

Nadporučík vstřebává pronesená slova.

„Jdu natřít trup,“ přijme rozkaz navigátor.

„K natírání trupu bude dostatek času. Teď nechci, aby sis kazil památný okamžik nuceným trestem. Raději se připravíme na Pasertii. Naplánuj opatrný kurz s ideálním senzorovým pokrytím."

„Rozkaz, bude mi potěšením."

Nadporučík krátce sleduje uzavírané dveře, poslechne hlášení s povolením odpojení lodi. Schválí rozkaz, ale pořád očima utíká ke vzdalujícímu se poklopu. Sám sebe trápí otázkou. Nedávno prožil jistý barvitý sen. Slyšel podobně znělý hlas. Co když to nebyl jen sen? Mohl skutečně navštívit Ronalda? Třeba si pohrál s jeho vzpomínkami, aby mu utkvělo něco nádherně povzbudivého.

Kde končí, nebo začíná bariéra mezi skutečnou realitou a sny? Stranou odsouvá otázku. Leč vzpomínku uchovává mezi svými oblíbenými. Povzbudí ho, když bude potřebovat. Teď je hlavní operace na Pasertii. Brzy mu přistanou oficiální rozkazy. Nebude jediným průzkumným plavidlem.

Soustavu dostala přidělená celá eskadra torpédoborců. Krytí jim bude zajišťovat šest těžkých křižníků. Admiralita bere vážně podrobný průzkum. Aby ne, Pasertia jako každá centrální planeta má výhodnou strategickou pozici. Jejím znovuobsazením zaslepíme velikou díru v obrané linii.

Odhodlaný, soustředěný a povzbuzený odchází splnit své úkoly.

Omega - Ω

Stanice čtyřicet osm zvenku nevypadá nijak zvláštně. Zkrátka další skladiště spojené s administrativními sekcemi. První zajímavostí je celkem osmdesát velikánských hangárových vrat. Skrývají různorodé loděnice. Dvacet malých pro torpédoborce a šedesát objemnějších, schopných pojmout těžký křižník.

Číslo šedesát sedm patří mezi střední variantu. Dostatečně veliká, ale nikoliv kolosální. Proč konstruktéři zvolili uzavřené doky? Velkou míru hraje utajení. Chtěli novinářům ztížit sledování zároveň technikům dopřát nerušený klid.

Podobně je řešená i sesterská stanice padesát osm. Rozdíl hraje primární zaměření. Začíná bitevními křižníky, končí těmi největšími trupy. Samotné Tokio vzešlo z tady rozestavěného prototypu. Zde začínaly všechny budoucí sériově vyráběná plavidla. Skryté pod záštitou tajemna. Kousek po kousku kompletovány i zároveň testovány.

Obvyklá praxe umísťuje podobné vývojové komplexy mimo pozornost publika. Nejlépe někde pěkně daleko na okraj civilizace. Primané si podobný luxus nemůžou dovolit. Riskli opačnou cestu. Stanice zakomponovali do prstencovité části Hyperionu. Doslova je nejvíc na očích.

Na druhou stranu získávají perfektní přístup ke klíčovým surovinám. Za rohem mají gigantické slévárny, kousek vedle výrobnu

elektroniky a nejpokročilejších součástek. Potřebuji radu z vědecké obce? Stačí napsat zprávu nebo rovnou zaskočit do prestižních vědeckých institucí. Docházka je vrcholem luxusu. Pomocí spojů hromadné dopravy posádka po směně odchází rovnou domů na Terru.

Snový pracovní flek. Kdo může říct: „Každý den dojíždím do práce sto dvacet kilometrů, a ještě stíhám vyzvedávat děti ze školky?“ Pracovníci si přezdívají pekaři. Nelžou, domů přináší čerstvé vánočky, ale zároveň pečou super tajné projekty.

Stačilo projít vstupním průchodem, hned náš nos polechtala příjemná vůně čerstvého pečiva. Neuvěřitelné, oni své krytí myslí vážně!

Vůni netečná Pozemská Dýka necítí. Zbrojními filtry neproniknou jedy ani příjemné vůně. Zato Ronald nadšením čichá. Hledá zdroj vedoucí hluboko do nitra stanice. Copak schválně používají osvěžovače vzduchu s vůni pečiva? Vstupní chodby ústí k recepčnímu stanovišti. Vidíme prostornou místnost, sličnou vrátnou evidující příchod s odchodem. Pracovníků a zároveň obstarávající úvodní představení nových hostů.

„Dobré dopoledne, je devět třicet sedm centrálního planetárního času. Prosím počkejte, než dorazí vaše eskorta,“ vítá sekretářka.

„Madam, smím mít otázku?“ promluví major Bernard Meier.

„Vyčkejte, veškeré otázky vám včas zodpovíme.“

„Rozumím,“ vojenským pohledem zaměří mizerné zabezpečení vstupní místnosti. Tohle má být super tajné pracoviště. Vstup by měl

být důkladně střežen bezpečnostním oddílem, ideálně mariňáky. Trápí svou mysl.

„Á, tady jsou naši hosté," zajásá příchozí tří hvězdičkový generál.

Celá Dýka jako na povel se seřadí do ukázkové řady a zasalutují vysoké šarži. Ronald celý zmatený neví, kam skočit.

„Počkejte, připadáte mi povědomý," osloví generála.

„Vynikáte dobrou pamětí. Tohle je naše druhé setkání. První bylo v komplexu Daidalos u porady nejvyšších špiček. Pokud si dobře vzpomínám, zaujal jste zajímavou přednáškou."

„Roy Dobson?" sundává si Ronald kápi přes obličej.

„Správně! Velitel stanice čtyřicet osm. Kdo tenkrát mohl tušit, že se nevidíme naposled? Samuelův rozkaz mě zprvu vyděsil. Jenže po zralé úvaze potěšil. Ano majore?" všimne si zvednuté ruky.

„Pane, kam zmizelo řádné zabezpečení?"

„Jste za ním. Obvykle nevítáme hosty pomocí přechodové komory. Popravdě nebyla použitá poslední rok. Její funkčnost byla hodem mincí," zažertuje. „Nebojte, před vaším příchodem byla důkladně testována."

„Připomíná slepý bod v obraně."

„Naopak. Oblast spadá pod zakázaný vstup. Místní hlídky okamžitě zachytávají zbloudilé duše. PHN Oktanus dostal výjimečné povolení."

„Nyní rozumím, děkuji pane!"

„Rádo se stalo. Mimochodem, dejte si pohov. Prosím, tudy." Mineme několik stanovišť, pár kanceláří. Zastavíme před zdrojem veškeré vůně.

„Wau! Žertujete?“ vykřikne Ronald.

„Ke správnému krytí patří nelhat. Jak vidíte, pekárna je součástí stanice čtyřicet osm. Prosím, jistě vám vyhládlo. Dobrou chuť,“ ukáže ke stolům obloženým pečivem i vychvalovanými vánočkami.“

„Povězte pravdu. Schválně napínáte před Omegou, nebo vychvalujete pekaře?“

„Trochu obojího,“ skromně přiznává Roy.

„Děkujeme, pane!“

„Majore, toho pána si můžete odpustit. Nejste slepý, nemám klasickou tmavě jehličnatou zelenou generálskou uniformu, ale světlejší odstín. Má hodnost je pouze čestná, nikoliv armádně zasloužená.“

„Naučili nás nevidět rozdíl. Jako generál máte úctu,“ stojí si za svým Bernard.

„Jsem technik. Vyškolený inženýr s pěknou řádkou specializací. Teď už spíš úředník.“

„Hodnost vám nikdo neodpáře, pane!“

„Ach ti mariňáci, vždycky důsledně lpí nad protokolem. Proč ještě čekáte? Ochutnejte!“

Ronald ostýchavě okusí. „Moc dobrá.“

„Vidím zvednuté obočí. Ptáte se, proč tohle všechno? Není to plýtvání prostředky? Okamžitě odpovím: Není! Vše spěje ke stejnému důvodu, jako měl Daidalos zprvu zbytečné zahradní sekce, altánky, restaurace…“

„Relaxační prostředí?“ docvakne Ronaldovi.

„Výstižně řečeno. Stanice zaměstnává přes dva tisíce primanů. Mnozí nedodržují striktní pracovní dobu. Pochopte, někdy nápadům nemůžete přikázat, aby teď přišly. Občas potřebujete přepnout hlavu na jiný úkol. Tady si kdokoliv smí vybrat pauzu, nebo domluvit schůzku s ostatními specialisty. Vidíte?“ ukáže do dálky. Za námi se rozprostírá rozsáhlá jídelna, plná stolů, křesel, stolečků, barových židliček. Nechybí ani kulečník, či šipky.

Specialisté volně procházejí, vedou pracovní rozhovory, nebo jen zamyšleně sedí u voňavého croissantu.

„Zvláštní prostředí,“ utrousí Bernard.

„Vědecká obec má svá privilegia. Nuže, přejdeme k hlavnímu. Co je podle vás Omega?“

„Nějaká průzkumnická loď?“ zkouší Ronald.

Roy vyprskne smíchy. „Pánové, za celou existenci PHN nikdo žádnou takovou loď nepostavil! Brzy uvidíte super tajný projekt kombinující nejmodernější technologie. Doslova revoluci v námořním průmyslu.

Mluvím vážně! Do Omegy ústí několik speciálních vývojových větví. Velká část bude zaváděná k sériovým výrobám během následujících let až desetiletí. Samotný koncept je natolik nevšední, že píše novou kapitolu dosud neotestovaných plavidel.

Přitom na počátku stála myšlenka stvořit průzkumnou loď určenou na dlouholeté průzkumné operace mimo známý prostor. Jenže požadavky dlouhodobé izolace přinášely potřebu nezávislosti. Nejlépe čtyři třídy lodí spojit do jedné.